

7 mei 2023 Laatdienst

Simon Petrus en Jezus kenden elkaar heel goed. Petrus was een fan van Jezus van het begin af aan. Enthousiast, bevlogen, vol vuur. Andreas zijn broer had hem op die man uit Nazareth opmerkzaam gemaakt. Via via dus. Bijna alles in je leven gaat via via... Ooit zei Jezus tegen zijn vrienden: wie zeggen de mensen dat ik ben? Ze zeiden: een profeet? Elia? Jeremia? Petrus riep gelijk: jij bent de christos, de gezalfde, in hebreuws masjiach, messias! Toen zei Jezus, ik ga jou anders noemen: ik noem je voortaan Kefas (in het Aramees), Petros is dat in het Grieks, rots! Op mensen als jij daar kan de gemeente op bouwen! Stevige ondergrond.

Toen kwam het erop aan. Jezus werd gevangengenomen, op een smerige manier verhoord en gemarteld. Petrus kon het haast niet aanzien, zag wat er gebeurde. Toen kwam iemand langs die zei: 'Hé vriend, hoorde jij niet bij dat clubje van die Jezus?' Petrus ontkende heftig. Nog iemand leek hem te herkennen: Ja, ja, jij hoorde daarbij! Petrus: 'Ik ken die mens niet.' Dan nog iemand. Petrus weet niet hoe hard hij moet beweren dat hij niets maar dan ook niets met die man daar te maken heeft. 3x

Dan kraait een haan en Petrus ziet hoe Jezus, zijn vriend, Van verre naar hem kijkt. Dan herinnert hij zich... en gaat weg, hij voelt zich een verrader van de vriendschap, van het vertrouwen, van alles, hij huilt, huilt, huilt. Van woede op zichzelf, van spijt, van walging over hoe laf hij is geweest. Hij wil zich verstoppen. dat huilen is berouw, een hoopvol begin. Bij Judas is berouw zelfvernietigend geworden.

Dan is het Pasen geweest, een leeg graf hebben ze gezien, vrouwen hebben het doorgegeven die ook iemand tegenkwamen die zei: hij is hier niet, hij gaat jullie voor naar Galilea. En nu zijn ze daar maar weer gaan vissen, hun beroep, wat moet je anders? Van die Jezusbeweging is niks terechtgekomen. De groep valt uit elkaar, ieder in zijn eigen schuitje. Dat kunnen ze tenminste, maar vis vangen, ho maar.

Dan staat iemand op de kant, Wenkt, vangen jullie al wat? Nee? Probeer het eens aan de andere kant! En Petrus is alweer klaar om het voortouw te nemen. Hij gaat voorop door het water, het net op de kant trekken. Daar staat die man bij een vuurtje en nodigt hen uit er een visje bij te leggen op het vuur, er zijn er genoeg. Wie is dit? Niemand durft iets te zeggen. Petrus ook niet. Toch voelden ze: Hij is het, de Heer is hier! Zwijgend eten ze. Dan gaat de vreemdeling, Jezus spreken. Daar begint onze tekst. (Ik vat het volgende samen.)

Dit bijzondere gesprek daarin zie ik drie punten van overweging, die vooral in de Naardense vertaling tot hun recht komen.

De Naam Hoe Jezus hem aanspreekt. Simon zoon van Johannes.(elders in evangelie het aramees: Simon bar Jona) dus geen Petrus! Hij spreekt hem op een ander niveau aan als de rots, de petros, de sterke man, nee, zijn roepnaam van kinds af aan: Simon, en ook nog dat hij een vader heeft die Johannes heet, dus hij is zoon van. Dat is evangelie: God spreekt ook ons aan niet op onze status, op prestaties of grootheid maar op het kleine mensje dat je in wezen bent, en er mag zijn

De vragen en het antwoord Jezus: drie keer heb je mij lief? (vergelijk de drie keer bij Jezus' arrestatie: ik ken die man niet! Agapao = liefhebben, maar meer verheven, elkaar vertrouwen, voor elkaar zijn, door en door kennen, echt om elkaar geven, mooie uitdrukking is dat, om elkaar geven. Liefde is geven, een sprong naar de ander.

Het antwoord van Simon is 3x met het werkwoord fileo= liefhebben, maar meer lichamenlijk, vriendschappelijk. Opvallend. Daarom vertaalt de Naardense Bijbel dat ook zo. "U weet toch

dat ik uw vriend ben!” Bij de derde keer stelt Jezus de vraag ook met fileo, hij daalt a.h.w. af naar het niveau van Simon. Dat is pastoraat, herderschap om zo dichtbij de ander te komen.

Jezus daagt Petrus niet uit, beschuldigt hem niet, klaagt hem niet aan waar alle reden toe was, maar benadert Simon in een empathische confrontatie, die de ander heel laat.

Let wel: heb je mij lief? Is een superkwetsbare vraag, want de ander kan hem zo maar afwijzen. Dat risico hoort bij echte liefde.

De opdracht door de diepte van schaamte, berouw en de zelfontdekking van je eigen onbetrouwbaarheid heen, word je in godsnaam waardig geacht voor een opdracht. Als je om Mij geeft, dan zie je Mij ook in je naasten! Wat je aan de minsten hebt gedaan, heb je aan Mij gedaan. Die liefde roept het goede in ons op. Nu komt de opdracht, ook drie keer, hoeden, weiden: ervoor zorgen dat de schapen kunnen leven, eten, voedsel en bescherming. Hoeden is niet autoritair de baas zijn, maar zorgen voor ruimte en bescherming. Wie mag je hoeden?

Bokje: denk aan de kinderen, zorg dat ze te eten hebben; bokje kwetsbaar, weinig waarde, minder dan schaap, gaat snel voor de slacht, red ze!

Schapen: volwassenen, weid hen, geef ze ruimte, ieder een eigenheid, zorg dat ze elkaar niet verdringen, dat de groten de kleinen wegdrücken

Kudde: probeer de gemeenschap te bewaren, dat ieder voor de ander ook waardevol is en het gezicht van God weerspiegelt.

Simon mag vanuit zijn Simonzijn een kracht krijgen, niet om zelf de baas te worden, want Jezus zegt wel: mijn bokje, mijn schapen, mijn kudde. Hij, de herder is er voor zijn schapen, hij staat voor ze in. Voor ons een uitnodiging om die gevende liefde te delen, zoals we nu gaan zien in het beeldspel met handen en hart.

Ferdinand van Melle